

somhed ikke i dette Øjeblik kostede det allermindste. Jeg vil gerne i denne Forbindelse sige, at jeg vilde finde det rimeligt, om den Virksomhed, der i Henhold til Lovforslaget § 35 er henlagt til Arbejdsdirektoratet med Hensyn til Paategning af Lærlingkontrakter for København og Frederiksberg, ændredes. Jeg vilde finde det rimeligt, at denne Funktion i Stedet var henlagt til det københavnske Arbejdsanvisningskontor; jeg ser ikke, det i højere Grad er nogen Statsopgave at paategne Lærlingkontrakter her i København og paa Frederiksberg end i Landets øvrige Kommuner. Og dertil kommer jo, at det københavnske Kontor har en ret omfattende Lærlingeanvisning, og at det derfor er rimeligt, at Paategning af Lærlingkontrakter ogsaa foregaar her.

Maa jeg endnu sige, at det har forundret mig, at Ministeren, naar han har haft Ønske om at spare, hvad det var muligt, paa Arbejdsanvisningen i Landets forskellige Kommuner, da ikke har fortsat denne Virksomhed ogsaa ind i selve Arbejdsdirektoratets Afdeling for Arbejdsanvisning. Jeg skal her minde om, at allerede Administrationskommissionen, som jeg nævnte før, foreslog omfattende Bespærelser her. Administrationskommissionen erklærede, at Direktoratets Afdeling for Arbejdsanvisning ikke omfattede et saa stort Omraade, at det lod sig forsvare at opretholde et selvstændigt Kontor, og man foreslog derfor Kontoret og den paagældende Kontorchefsstilling nedlagt. Det mente Administrationskommissionen gjaldt den Gang, og gjaldt det den Gang, vil det selvfølgelig gælde saa meget mere efter en Reform af den Art, som her er foreslaaet. Jeg har imidlertid ikke fundet i det forleden forelagte Normeringslovforslag, at der er stillet Forslag om denne Stillings Nedlæggelse, men jeg kan ikke tænke mig andet, end at det maa være en Forglemmelse fra Ministerens Side, og jeg vil derfor gerne spørge Ministeren, om han ikke er rede til at foranledige Forslag herom gennemført paa Normeringsforslaget.

Med Hensyn til Afsnittet om de anerkendte Arbejdsløsheds-kasser, altsaa om Arbejdsløshedsforsikringen, vil jeg gerne forudskikke som en almindelig Bemærkning, at vi jo her ser, som ogsaa det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen var inde paa, at de Beføjelser, der i den gældende Lovgivning paa en Række Omraader er givet til Arbejdsnævnet, foreslaas overgivet til Direktøren, og det i et saadant Omfang, at man passende som Undertitel for hele dette Afsnit kunde sætte: Direktøren bestemmer. Efter dette

Forslag troner Direktøren efterhaanden som en hel lille Hertug oppe i Toppen af denne Ordning, og hans større eller mindre Retsindighed eller Vilkaarlighed bliver fuldkommen afgørende for Maaden, hvorpaa denne Forsikringsordning virker. Jeg vil gerne sige, at ud fra alle hidtidige Erfaringer paa dette Omraade findes der ikke nogen som helst Begrundelse for denne Overgang af Beføjelser fra Nævnet til Direktøren. Og selv om det er bekendt, at den højtærede Minister har overordentlig stor Tillid til den nuværende Arbejdsdirektør, vil jeg dog haabe, at Ministeren vil være tilgængelig for den Opfattelse, han havde i 1921, da han gav Nævnet de Beføjelser, det nu har, og hvorigennem han erkendte, at en Forsikring af denne Karakter i høj Grad burde overvaages af en Administration, bestaaende af Repræsentanter for de Faktorer, der økonomisk opretholder Forsikringen.

De afgørende Ændringer i hele dette Afsnit er jo Forslaget om at nedsætte det offentliges Tilskud til Forsikringen meget betydeligt, som omtalt i Bemærkningerne, med opimod 2 Mill. Kr. Jeg vil gerne bede om, at man vil forstaa, at det Forslag, der her stilles, ikke blot vedrører Spørgsmaalet om, hvorvidt man mener, det kan være passende at nedsætte Statens og Kommunernes Udgifter med et saadant Beløb i Øjeblikket, men ogsaa Spørgsmaalet, om man ved en saadan Handling ikke udsætter sig for at bringe hele det nuværende Forsikringsystem i Fare. For at forstaa dette tror jeg, man maa erindre hele den historiske Udvikling for Arbejdsløshedsforsikringen her i Landet og erindre, hvorledes hele dette System er bygget op. Maa jeg da kort erindre om, at da tidligere Indenrigsminister Sigurd Berg i 1907 gennemførte Arbejdsløshedsforsikringen, var det ud fra den Tankegang, at det var overordentlig vigtigt for Samfundet, om Arbejderne af deres Arbejdsfortjeneste, naar de havde Arbejde, sikrede sig ogsaa i de Tider, da uforskyldt Arbejdsløshed ramte dem, at de derved hindrede, at de sank ned i Fattigdom og maatte ty til Fattigvæsenet, og at det derfor ogsaa var rigtigt og værdifuldt, at Staten og Kommunerne ydede en Hjælp til Selvhjælp paa dette Omraade. Ud fra denne Tankegang skabte daværende Indenrigsminister Sigurd Berg en Forsikring, hvor Udgifterne blev fordelt med 50 pCt. paa Arbejderne, 33 pCt. lagdes over paa Staten, og 17 pCt. skulde afholdes af Kommunerne. Den Tanke, som var nedlagt i denne Lov, byggedes der saa videre paa op gennem Aarene, dog saaledes, at Arbejderne har